

ת"פ 19323/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 19323-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיא

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

פלוני

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

2. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת נשואים, אך פרודים, והתגוררו בנפרד. ביום 3.11.2019 בסמוך לשעה 19:53 הגיעה המתלוננת לחניית הבניין בו התגורר הנאשם בכדי לאסוף את בנותיהם המשותפות. בין השניים התעורר ויכוח על רקע פרידתם ובגידתו של הנאשם במתלוננת. המתלוננת סטרה לנאשם, ובתגובה תקף אותה הנאשם בכך שהכה בה ארבע מכות נמרצות בפניה ובראשה, עד אשר נזרקה למרחק ואיבדה את הכרתה. בשל כך נגרם למתלוננת שבר תלישה של העצם הנוויקולרי ברגלה הימנית.

3. למען שלמות התמונה אציין כי הודאת הנאשם באה על רקע הסדר טיעון, לפיו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן וההגנה ביקשה להפנותו לשירות המבחן. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית. עם זאת הצדדים הסכימו שבשלב הטיעונים לעונש יוצג דיסק המתעד את האירוע וכי הנאשם יהיה רשאי להגיש את הודעות המתלוננת.

תסקירי שירות המבחן

4. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם. מהתסקירים עולה כי הנאשם כבן 38, פרוד מהמתלוננת ואב לשתי בנות. הנאשם נעדר עבר פלילי ומזה כ-14 שנים מתפרנס כעצמאי בתחום המחשבים. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את המצוין בתסקיר, לרבות נסיבות פרידתם של בני הזוג. ביחס למיוחס לו, הביע הנאשם חרטה על מעשיו, קיבל אחריות וביטא אמפתיה כלפי המתלוננת. בתחילה התרשם שירות המבחן כי לא

ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון להישנות עבירות והמליץ על שילוב הנאשם בטיפול בתחום האלימות במשפחה. הנאשם מצדו הביע רצון להשתלב בטיפול וכך עשה. משכך, הדיונים בעניינו נדחו מעת לעת (לרבות בשל משבר הקורונה שלא אפשר את השתלבותו בטיפול בתחילה). בחודש יוני 2020 שולב הנאשם בקבוצה טיפולית והדיווח שהתקבל בעניינו היה חיובי. שירות המבחן עמד בקשר עם המתלוננת בתקופה זו והתרשם שלא קיימים עוד חילוקי דעות בין הצדדים ושניהם מצפים לסיום הליך הגירושים. המתלוננת מסרה כי מדובר היה במעידה חד פעמית שאינה מאפיינת את הנאשם, שללה תחושת פחד או איום ממנו וביקשה שלא להחמיר בעונשו. שירות המבחן התרשם כי בני הזוג פועלים לסיום הקשר ביניהם באופן מיטבי, וכי הנאשם מפיק תועלת מהליך הטיפול ונתרם ממנו. לאור כך, ובשים לב לעמדת המתלוננת, המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך 18 חודשים בשילוב צו של"צ.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

5. המאשימה הגישה את הדיסק המתעד את האירוע, ומסמכים רפואיים המתארים את הפגיעה שנגרמה למתלוננת. ההגנה הגישה את הסכם הגירושים עליו חתמו בני הזוג; את הודעותיה של המתלוננת במשטרה; וכן אסופת מכתבי המלצה על אודות הנאשם.

6. המאשימה עמדה על חומרתן של עבירות האלימות כלפי בנות זוג, ונטען כי במעשיו פגע הנאשם בכבודה ובגופה של המתלוננת. נטען כי מעשיו של הנאשם חמורים, במיוחד לאור החבלה שנגרמה למתלוננת, וכי מהתיעוד המצולם של האירוע ניתן ללמוד על עוצמת הפגיעה. משכך, טענה המאשימה כי מתחייבת החמרה בענישה בעבירות אלו ואין מקום לאמץ את המלצות התסקיר המבוססות על הליך טיפול ראשוני בלבד ותוך התעלמות מחומרת העבירה. ביחס למתחם העונש ההולם, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה וטענה כי הוא נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ובנסיבות עניינו עתרה להשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ביחס לפיצוי למתלוננת, טענה המאשימה כי בשיחה עימה היא ביקשה שלא יוטל פיצוי לטובתה ומשכך, לא עתרה המאשימה לרכיב זה.

7. טיעוני ההגנה נשמעו בשני מופעים, שכן התבקשה השלמת טיעון לאור שורת אירועים טרגיים שפקדו את משפחת הנאשם לאחר שלב הטיעונים לעונש וטרם מתן גזר הדין. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי שזו מעידתו הראשונה, וכי לאחרונה איבד את אביו וסבתו שהיו דמויות משמעותיות בחייו. נטען כי מדובר באירוע שתחילתו התגרות של המתלוננת בנאשם, אשר אף הכתה בו ראשונה, שאז הגיב באופן לא מותאם. עוד נטען כי החבלה ברגלה של המתלוננת נגרמה בשל כך שנחבטה ברכב שהיה במקום (עקב המכה שהיכה בה הנאשם) ולא כתוצאה מחבלה ישירה של הנאשם בה. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי הוא נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות. כן נטען שהנאשם היה עצור בבית מעצר במשך כחודשיים וחצי, ולאחר מכן שהה במעצר באיזוק אלקטרוני משך כ-6 חודשים נוספים, בתחילה ללא חלונות אוורור כלל. ביחס לעונש הראוי הפנתה ההגנה לפסיקה, ולעמדת המתלוננת, ועתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה, כך שיתאפשר לנאשם להמשיך בהליך הטיפול וכן לעבוד ולהתפרנס.

8. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו וסיפר על אודות הליך הטיפול שהוא עובר ועל השפעותיו החיוביות על אורחות חייו כיום. כן תאר הנאשם את הקשר התקין הקיים כיום בינו לבין המתלוננת וביקש הזדמנות

להמשיך בשגרת חייו, בהליך הטיפול, בטיפול בבנותיו ובזוגיות החדשה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

9. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה ובטחונה של המתלוננת. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת חמורה והיא אף הותירה בה חבלה ומכאן שהפגיעה בערכים המוגנים משמעותית.

11. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** כאמור לעיל, בעת הצגת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי בשלב הטיעונים לעונש יוצגו ראיות - דיסק המתעד את האירוע וכן הודעות המתלוננת במשטרה. משכך, מדובר בהתניה על האמור בסעיף 40' לחוק העונשין ועלי לקבוע את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה לא רק על בסיס האמור בכתב האישום בו הודה הנאשם, אלא אף בהתבסס על ראיות אלו.

12. מעובדות כתב האישום וכן מהודעות המתלוננת עולה שלא מדובר באירוע מתוכנן, אלא באירוע ספונטאני שהתרחש על רקע נסיבות מיוחדות כפי שיובהר מיד. מהודעות המתלוננת (כמו גם מעובדות כתב האישום) עולה שתחילתו של האירוע בהודעות טקסט רבות ששלחה המתלוננת לנאשם, להן לא הגיב, וכן בשיחת טלפון קשה בה צעקה על הנאשם וזאת על רקע השבר במערכת היחסים ביניהם. בהמשך הגיעה המתלוננת למקום מגוריו, הטיחה בו מילים קשות ובהמשך אף סטרה לפניו. הנאשם הגיב באופן חמור והיכה את המתלוננת מספר פעמים, כאשר אחת המכות הייתה קשה במיוחד והיא הטיחה את המתלוננת ארצה בעוצמה. האירוע הותיר במתלוננת חבלה בדמות שבר והיא איבדה את הכרתה. עם זאת, יצוין כי מהודעותיה עולה כי המתלוננת טענה שכלל אינה חשה בשבר, אינה זקוקה לגבס, וכי מדובר ברגל אותה שברה פעמים רבות. כן אציין שבסרטון ניתן לראות את המתלוננת שרועה על הכביש חסרת הכרה דקות ארוכות, בהן הנאשם עשה ניסיונות רבים להעירה.

13. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי

המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח" (רע"פ 6577/09 **צמח נ' מדינת ישראל** (20.8.2009)).

14. מעיון בפסיקה במקרים דומים ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים החל מצו של"צ ומאסרים מותנים (במקרים של שיקום מובהק, בין של הנאשם ובין של מערכת היחסים) ועד מאסר בפועל, והכל תלוי בנסיבות העבירה ובנסיבותיו של הנאשם. כך למשל ראו: רע"פ 977/16 **דיין נ' מדינת ישראל** (10.2.2016), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם במקרה זה תקף את זוגתו וגרם לה חבלה של ממש בכך שהיכה אותה בפניה, משך בשערה ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה והיכה אותה; רע"פ 8833/15 **אבו רומי נ' מדינת ישראל** (23.12.2015), בו נידון הנאשם לשבעה חודשי מאסר בפועל בשל כך שהכה את אשתו מספר פעמים, חנק אותה וגרם לה לחבלות; רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.2015), בו נדחה ערעורו של נאשם על חומרת עונשו - 12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד, ובהמשך, השליך אותה על המיטה והכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה; רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.2011), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 7 חודשים שהוטל על הנאשם בשל כך שהכה את אשתו מכת אגרופ; רע"פ 3629/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.5.2011), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 9 חודשים שהוטל על נאשם שהורשע בכך שאיים על רעייתו וכן היכה אותה במכות אגרופ לראשה, עיקם את ידה, נשכה וסטר לה; עפ"ג 22260-12-14 **בדראן נ' מדינת ישראל** (19.2.2015), בו נדחה ערעור נאשם שנידון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בשל מספר עבירות של תקיפה סתם (בן זוג). במקרה זה, בשלוש הזדמנויות שונות, תקף המערער את אשתו, בסטירות ומכות. עברו היה נקי; ת"פ 34559-11-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (5.4.2017), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפת בת זוג והיזק לרכוש במזיד ונידון לצו של"צ, מאסר מותנה, קנס והתחייבות. במקרה זה, על רקע ויכוח בין השניים, אחז הנאשם בחולצתה של המתלוננת שנקרעה, ודחף אותה; ת"פ 66977-09-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.2.2016), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה בת זוג והיזק לרכוש במזיד ונידון למאסרים על תנאי, קנס ופיצוי. במקרה זה הכה הנאשם בפניה של המתלוננת, ובאירוע נוסף שבר את מכשיר הנייד שלה ונטל ממנו את כרטיס הזיכרון; ת"פ 54025-09-17 **מדינת ישראל נ' אחמד אלחסוני** (19.11.2018), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, כלפי בת זוג, והוטלו עליו מאסר על-תנאי, פיצוי, צו מבחן וצו של"צ, וזאת בהתאם להמלצה שיקומית ותוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום.

15. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירה מושא עניינו נע בין מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

16. גזירת עונשו של הנאשם אינה פשוטה במקרה זה. האלימות שנקט כלפי המתלוננת קשה והיא אף גרמה לתוצאה לא קלה. מנגד, מדובר באדם נעדר עבר פלילי והאירוע החל על רקע הקנטה של המתלוננת שאף סטרה לו. בני הזוג סיימו את מערכת היחסים ביניהם בצורה מכובדת. המתלוננת אינה מעוניינת בהחמרה בעונשו של הנאשם,

ושירות המבחן תומך בגישה זו לאור הליך טיפולי שעבר הנאשם. שירות המבחן ציין כי הנאשם מקבל אחריות מלאה למעשיו ומבין כי פעל באופן אלים ולא מותאם. הנאשם שולב בהליך טיפולי, הוא מתמיד להגיע למפגשים ומשתף מעולמו הפנימי בכנות ובפתיחות. שירות המבחן בדעה כי במידה והטיפול ימשך הפרוגנוזה בעניינו של הנאשם עשויה להיות חיובית.

17. אכן, נתוניו של הנאשם, ובהם עברו הנקי, התייחסותו לעבירה, התגייסותו להליך הטיפול, עמדת המתלוננת ועמדת שירות המבחן מלמדים על קיום סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14)). עם זאת, נקבע לא אחת כי "הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). לאור כך, כידוע, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי השיקום, בוודאי שלא לחרוג בשל כך ממתחם הענישה, שהרי "בהחלט ייתכנו מקרים, בהם יתר השיקולים הרלוונטיים לעונש, דוגמת חומרת המעשים או נסיבות ביצועם, לא יצדיקו חריגה ממתחם העונש ההולם, חרף קיומם של סיכויי שיקום גבוהים, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט" (רע"פ 398/14 **טל ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.2014)) וראו גם רע"פ 1787/15 **עמר נ' מדינת ישראל** (24.3.2015)).

18. משכך, אינני סבור שנכון במקרה זה לחרוג ממתחם הענישה. עם זאת, סיכויי השיקום ונתוניו של הנאשם יבואו לידי ביטוי בסוג העונש שיוטל על הנאשם ובמשכו. כאן המקום לציין כי חרף חומרת המעשה ותוצאותיו, אינני סבור כי ראוי להיעתר לעמדת המאשימה ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בכליאה. עונש מאסר בכליאה הוא עונש חמור וקשה. נלוות לו השפעות הרסניות וסבל רב לנאשם, הן מבחינה פיזית והן מבחינה חברתית וכלכלית. כן, סובלת גם משפחתו מעונש זה. מחקרים מלמדים כי עונש מאסר בכליאה גורם לא אחת להטמעת ערכים עברייניים (אפקט קרימינוגני), דבר שגורם לפגיעה לא רק בנאשם, אלא אף בחברה כולה (ראו בנושא **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); רע"פ 356/14 **קפרוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017); פסקה 33). משכך, עונש מאסר בכליאה אמור להיגזר על מי שהוא בעל דפוסי עבריינות מובהקים (ע"פ 4318-10-11 **מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח'** (5.1.2012)), או שהעבירה שעבר אינה מאפשרת, בנסיבות העניין, ענישה שאינה כוללת כליאה. דעתי היא שעניינו אינו נמנה עם מקרים אלו.

19. זאת ועוד, במקרה זה ראיתי חשיבות רבה לחייב את הנאשם גם בצו מבחן על מנת לוודא כי הוא ממשיך בהליך הטיפולי וזאת על מנת לסייע לו ולבני משפחתו להתגבר על המכשולים והקשיים הנובעים מהליך הפרידה. מובן כי עונש מאסר בכליאה לא יאפשר זאת ואף בכך ראיתי הצדקה להימנע מעונש זה (סעיף 1 לפקודת המבחן ; ע"פ 4167/12 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (17.3.2013)). כאן המקום להתייחס אף לעמדת המתלוננת, אשר ביקשה שלא להחמיר בעונשו של הנאשם. איש לא טען כי מדובר בעמדה הבאה מתוך תחושת נזקקות כלכלית, או אחרת, של המתלוננת כלפי הנאשם, או בשל שיקול אחר שאין לתת לו משקל ראוי. אדרבה - שירות המבחן התרשם כי המתלוננת מצליחה לבטא עצמה מול הנאשם באופן אסרטיבי במהלך המשא ומתן לגירושין. משכך, סבור אני כי יש לתת גם משקל מסוים לעמדת המתלוננת, אם כי מובן שאין מדובר בשיקול מכריע (ע"פ 2455-09-11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.12.2011)).

20. המשמעות המעשית של הקביעה בדבר מתחם הענישה, בצד זאת שאין מקום לחרוג ממנו, היא שלא ניתן לאמץ את עמדת שירות המבחן ביחס לעונש, היינו הטלת צו של"צ. עם זאת, ראיתי להדגיש כי אף אם ניתן היה להטיל על הנאשם צו של"צ, לא הייתי עושה כן, שכן סבור אני שאין די במקרה זה בצו של"צ לצורך ביטוי היחס הנכון שבין חומרת העבירה לבין העונש ההולם אותה, וזאת חרף סיכויי השיקום. צו של"צ הוא עונש חינוכי, אשר הגם שיש בו פן אופרטיבי, הוא אינו בעל חומרה ממשית ואף אינו כולל את הסטיגמה המחמירה שבמאסר בדרך של עבודות שירות, שהוא עונש מאסר לכל דבר ועניין, למעט בעניין אופן ריצויו (להבדלים המעשיים שבין עונש של"צ לבין עבודות שירות והמסר העולה מבחירה באחד מבין שני העונשים, ראו רע"פ 10002/17 **מדינת ישראל נ' ניסים מור** (18.7.2018)). משכך, העונש ההולם את העבירה הוא מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות.

21. בבואי להחליט בדבר משך תקופת המאסר, הבאתי בחשבון את השיקולים שפורטו לעיל, ובהם הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה; העובדה שקיבל אחריות מלאה למעשיו והבין את הפסול שבהם; התגייסותו להליך טיפולי שיש בו להקטין את הסיכון להישנות המעשה; עמדת המתלוננת; וכן את תקופת מעצרו מאחורי סורג ובריח (כחודשיים וחצי; לאי ניכוי ימי מעצר כאשר מוטל עונש בעבודות שירות, ראו: ע"פ 3541/19 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (7.11.2019)), ובהמשך השהייה הלא קצרה באיזוק אלקטרוני (כשישה חודשים). הבאתי עוד בחשבון את הפגיעה הכלכלית שיגרם עונש מאסר בעבודות שירות.

22. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **שלושה חודשי מאסר.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה החל מיום 10.3.2021. ביום זה יתייצב הנאשם במשרדי הממונה במתחם כלא מגידו. **מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.**

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי בן זוג.

ג. **אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים.** הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו, להרשיעו, ולהטיל עליו ענישה חלופית.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, במעמד הצדדים.

עמוד 6

